

SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

82

Allan Cole
Chris Bunch
TŪKSTANČIO
SAULIŲ VALDOVAS

Allan Cole & Chris Bunch
TŪKSTANČIO SAULIŲ VALDOVAS
Mokslinis fantastinis romanas

Kitados Stenas buvo pasmerktas likti
vergu Vulkano kosminėje stotyje.

Tačiau dabar jis - Amžinojo
Imperatoriaus, Tūkstančio Saulių
Valdovo, asmens sargybinis. Praim-
Vorlde viskas atrodė ramu, kol
netikėtai kosmouosto bare sprogsi
bomba įrodė, jog Imperatoriui ir jo
valdoms gresia mirtinas pavojus...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
82 tomas. Serija įkurta 1990m.

Allan Cole & Chris Bunch

THE COURT OF A THOUSAND SUNS

New York, Del Rey books, 1984

Copyright © by Allan Cole & Chris Bunch, 1985

Cover art copyright © by Keith Parkinson, 1992

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

*Skiriama Elizabetai R. ir Leo L. Bančams,
taip pat keturiems broliams: Čarlzui, Fili-
pui, Dru bei Davidui*

Pirmoji, antroji, trečioji ir ketvirtoji dalys pavadintos žargoniškais atskirų Paryžiaus giljotinos dalių pavadinimais. "Sūpuoklės" - tai lenta, ant kurios guldo baudžiamą mirtimi; "akis" - apvalus spaustuvas, apjuosiantis jo kaklą; "avinėlis" - mirtini ašmenys su keturiasdešimties kilogramų priešsvoriu; ir "spragtukas" - svertas, kuriuo budelis paleidžia ašmenis, akmeniu krintančius žemyn.

Penktosios dalies pavadinimas kilęs iš frazės, kurią 1790 metais, siaučiant jakobinų terorui, savo laiške parašė vienas prancūzų deputatas, kažkoks mesjė Armanas, kviečiantis savo kolegas deputatus dalyvauti mirties bausmėje, kad pastarieji "savo akimis išvystų, kaip švenčiamos Raudonosios Mišios".

PIRMA DALIS

SŪPUOKLĒS

1

Grėsmingas bento riaumojimas dygliakiaulei nepadarė jokio įspūdžio. Ji įsispraudė į tolimiausią tuščiaavidurio kelmo kampą ir nebejudėjo.

Bentas instinktyviai suvokė, jog dygusis padaras valgomas. Bet sąlyginiai šešiakojo katinų refleksai tvirtino ką kita: maistas yra tik tai, ką jis dukart dienoje, auštant ir temstant, gauna iš dvikojų. Nors dygliakiaulė kvepia labai panašiai, bet elgiasi visiškai ne taip, kaip įprastas maistas. Nes įprastas maistas nesisvaido adatomis į nosį ir nebėga.

Bentas pritūpė ant užpakalinių letenų, kad priekinėmis galėtų išsitraukti du dyglius, smygsančius nosyje tarp skydelių. Bet jam tučtuojau teko nutraukti šį užsiėmimą ir priglusti prie žemės. Iš miško vėl pasigirdo bauginantis garsas - kažkas panašaus į sielvartinę kauksmą. Niekaip negalėdamas apsispręsti, bentas neramiai dirstelėjo aukštyne, į statų

kalno šlaitą, paskui dar kartą atsigręžė į mišką.

Nepaisydamas instinkto, jis metėsi pro paskutinius medžius link beveik vertikalaus šlaito, greitais vikriais šuoliais užkopė į dviejų šimtų metrų aukštį ir pasislėpė už didžiulių akmenų.

Kauksmas vis garsėjo. Netrukus virš žemaūgių medžių viršūnių pasirodė gravitoskraidis, apsuko kelis ratus, ieškodamas tinkamos nusileidimo aikštelės, ir nutūpė netoli nuo tuščia-vidurio kelmo.

Specialiojo Praim-Vorldo policijos padalinio vadas Terensas Kregeris žvilgtelėjo į automatinio sekimo prietaisą, pritvirtintą virš gravitoskraidžio valdymo skydo. Rodyklė rodė tiesiai į kalno šlaitą, o atstumo indikatorius skelbė, jog iki bento liko mažiau nei puskilometris.

Kregeris išsitraukė iš dėklo šautuvą, dar kartą jį patikrino, spragtelėjo saugiklį ir įsitikino, jog taikiklis nustatytas vieno metro pločiu.

Po to jis kilstelėjo binoklį ir kelias sekundes tyrinėjo kalno šlaitą, kol galiausiai pastebėjo kažkokį judesį už akmens luitų krūvos. Kregeris patenkintas linktelėjo ir pakėlė gravitoskraidį aukšty. Šiandien jis jau kartelį pasižiukš-

lino - paleido bentą. Daugiau tai nepasikartos. Kregeris tarėsi esąs didis medžiotojas, šlovingų medžioklės tradicijų tęsėjas. Visą savo laisvalaikį jis sugaišdavo medžioklei ar pasirengimui jai. Tai buvo labai brangiai kainuojantis hobis - ypač Praim-Vorlde, Imperijos planetoje-sostinėje. Imperatoriaus rūmų apylinkėse nebuvo ką medžioti, o už medžioklės licenciją dviejose draustinių planetose plėšė tiek, jog iki šiol tai buvo net ne specialiojo padalinio vado kišenei.

Anksčiau Kregeris buvo priverstas medžioti tik už Praim-Vorldo ribų, be to, laimikis paprastai būdavo arba nelabai gardus, arba neprestižinis. Tai jo beveik nejaudino, bet tokios medžioklės trofėjai buvo menki - nelabai kuo tepasigirsi. Užtai dabar viskas staiga pasikeitė. Tuo pasirūpino jo draugai.

Ištarnavęs policijoje trisdešimtį metų, Kregeris po senovei labiau už viską vertino garbingumą. Jis gerai pagalvojo ir nusprendė, kad gali patenkinti savo naujųjų bičiulių troškimus, nenusižengdamas sąžinei. Užtat koks karališkas buvo jų atlygis! Jis ištisoms trims savaitėms atsidūrė toli nuo beprotiškos maišalynės, visuomet kylančios Imperijos Dienai rengiamose iškilmėse. Ištisos trys nuostabiausios

medžioklės savaitės abiejuose draustiniuose - ir dar svetima sąskaita! Plius licencija nušauti keturis ištis pavojingų rūšių gyvūnus - Žemės raganosį, bentą, servį ir milžinišką otą.

Kregeris jau spėjo pagalvoti ir apie tai, kur ir kaip pakabins laimikių galvas. Žinoma, jis nė neketino pasakoti savo naujai iškeptiems bičiuliams, kur būtent sumedžiojo šiuos trofėjus.

Gravitoskraidis atsitrenkė į riedulį ir šastelėjo šalin. Tai sugražino Kregerį į tikrovę. Susikaupk, drauguži, susikaupk! Reikia įsiminti menkiausias šios dienos smulkmenas. Įsiminti nuostabų oro gaivumą. Ir medžių aromata. Ir aplinkui gravitoskraidį sūkuriuojančias dulkes.

Kregeris ryžtingai pasuko mašiną palei šlaitą - ta kryptimi, kurią rodė prietaisas, reaguojantis į siųstuvo, implantuoto po bento oda, signalus.

Apačioje tarp retų medžių laviravo dar vienas gravitoskraidis. Jį vairavo Klifas Tarpis. Nė nesigriebdamas binoklio, jis paprasčiausiai sekė paskui Kregerį ir, vis dar nepastebėtas, pakilo paskui jį šlaitu aukštin.

O tuo tarpu bentas atsidūrė spąstuose.

Kelią kairėn kirto skardis, dešinėje žiojėjo ta pati stati uola, kuria žvėris įsigudrino užsiropš-

ti, bet nepajėgė nusileisti. Dabar visiškai sutrikęs bentas glaudėsi už milžiniško akmens.

Kregerio aparatas nusileido prie riedulio, už kurio slėpėsi auka. Žmogus su atkištu ginklu išlipo.

Bentas visiškai suglumo. Dar ne taip seniai šis bjauriai dvokiantis daiktelis tapo kurtinančio sprogimo ir aštraus skausmo priežastimi - būtent tas skausmas nuvijo bentą per mišką link kalno papėdės. Bet kvėpėjo dvikoju! Nors ir nepažįstamu, bet dvikoju. Nejau bentas kažkuo nusikalto? Be abejo, šis dvikojis dabar jį bars, bet paskui mielaširdingai pamaitins ir sugrąžins į jaukią urvo šilumą.

Bentas pakilo nuo žemės ir žengė žmogaus link.

Kai tik žvėris išlindo iš slėptuvės, Kregeris kilstelėjo ginklą. Na, dabar jis tikrai neprashaus. Saugiklis nuleistas, belieka gerai prisitaikyti.

Bentas neramiai miauktelėjo. Šį dvikoją jis matė pirmąkart.

- Išsigimėlis!

Kregeris staigiai atsigrėžė, visiškai pamiršęs besiartinantį žvėrį. Jis taip mėgavosi būsimu malonumu, jog nė neišgirdo, kaip už nugaros

nusileido kitas gravitoskraidis.

Už penkių metrų nuo jo krūtinės žiojėjo šautuvo vamzdžio skylė. Tarpis lukterėjo, kol Kregerio veide nuostabą pakeis gyvuliško siaubo grimasa. Ir tik tada spustelėjo gaiduką.

Minkšto metalo kulka atsitrenkė į Kregerio krūtinę, susiplojo, įsigrėžė pro šonkaulius ir pervėrė jo širdį. Kregerio kūnas iš pradžių su-smuko ant nedidelio akmens, o paskui veidu žemyn lėtai nuslydo žemėn.

Tarpis išsitraukė iš kuprinės ploną keptos mėsos bryzelį, nusviedė jį bentui ir pašaipiai tarė:

- Na, katinėli, tau dar liko aštuoni gyvenimai!

Po to išsiėmė balionėlį su aerozoliu ir, traukdamasis atbulas, sunaikino savo pėdsakus dulkėse. Prie Kregerio gravitoskraidžio jis sustojo: išjungė variklį ir radiošvyturį. Kuo vėliau suras kūną, tuo geriau.

Pagaliau Tarpis įsiropštė į savo gravitoskraidį ir pasuko jį šlaitu žemyn.

Bentas mostelėjo uodega - aukštyn-žemyn. Tik kartelį. Jam visiškai nepatiko nepažįstamos dvikojės būtybės kvapas. Bentas nutvėrė dantimis mėsgalį ir nupėdino per akmenis, ieškodamas kelio žemyn. Jis paėmė tik tada, kai atsi-

durs pažįstamos, įprastos vietose. O kai pasisotins, gal turės laiko pagalvoti ir apie kitą mėsos gabalą - tą keistą judantį mėsos gabalą su aštriais dygliais.

2

Žydrą darbininko kombinezoną vilkintis vyras prikišo ilgą peilį prie admirolo Miko Lido gerklių. Kita ranka jis stumtelėjo Jo Didenybės Amžinojo Imperatoriaus oberhofmeisterį prie pat dantytos tvirtovės sienos krašto.

- Arba jūs patenkinsit mūsų reikalavimus - visus iki vieno, arba šis žmogus mirs! - suriaumojo žaliūkas su peiliu, ir jo riksmas galingai nuskardėjo tarp tvirtovės sienų, o paslui, nusiritęs statmena septynių šimtų metrų aukščio siena, aidu nuvilnijo virš aikštės.

Šimtu metrų žemiau ir truputį dešiniau Steinas beviltiškai ieškojo atramos savo rankoms ir kojoms. Jo sulenkti pirštai mėšlungiškai kabinosi už menkiausių uolos iškyšulių. Viena koja kabojų virš bedugnės, antroji tvirtai rėmėsi į viršilos havilardo Lalbahaduro Thapos kaktą. Ant tamsiai rudo kovinio Steno kombinezono peties kabojų ištikimasis viliganas, ant alkūnės siūbavo virvė su kabliais - tokiomis

paprastai naudojasi alpinistai.

Viršuje vėl nugriaudėjo teroristo balsas:

- Jums beliko kelios sekundės, jeigu norit išgelbėti šį žmogų!

Kairioji Steno ranka nušliaužė aukštyn, ieškodama naujos atramos. Rado. Bet uolienos iškyšulys pradėjo trupėti, ir Stenas vos nenusirito bedugnėn. Jis instinktyviai prisiglaudė prie uolos visu kūnu - teko verste prisiversti šiek tiek atšlyti. Paskui jis akimirkai atsipalaidavo ir lengviau atsikvėpė.

- *Kafar hunu bhanda mamų ramro!* - prislėgtu balsu subambėjo Lalbahaduras, kuriam ant galvos balansavo Stenas.

- Neinkšk - bailiai, velniai rautų, gyvena ilgiau!

Pagaliau Stenas tvirtai pakibo ant rankų ir galėjo pajudinti kojas. Kai jo alpinisto batai surado atramą, jis galiausiai pasijuto saugus, atsikvėpė ir vėl virto vertikalią kliūtį įveikiančia mašina. Žemiau jo Lalbahaduras ir jo gurkų būrys lėtai kopė aukštyn vertikalia granito uola.

Likus penkiems metrams iki tvirtovės sienos krašto, Stenas rado patogią aikštelę - plačią akmeninę atbrailą. Jis paėmė antrąjį virvių ry-

šulį ir kruopščiai prisitvirtino. Paskui mostelėjo ranka, tikindamas, jog įsitaisė tvirtai ir gali padėti likusiems būrio nariams. Trečiasis virvių ryšulys nuskriejo pas juos.

Lalbahaduras taip pat užkopė pakankamai aukštai ir atsidūrė vienoje linijoje su Stenu, šiek tiek dešiniau jo.

Stenas spustelėjo mygtuką, ir automatas išspjovė penkiolikos metrų ilgio plonytį lyną su kabliu. Kapitonas atsivedėjo ir sviedė jį aukštyn. Kablys išlėkė į orą, virvė pasiekė senovinės patrankos vamzdį, kyšantį pro ambrazūrą, dusyk jį apsvijio ir įsitempė.

Stenas įtvirtino lyną specialiu spaustuviu ir ėmė vikriai kopti aukštyn. O teroristas - tiesiai virš jo - atsargiai gręžiojo galvą, grubiai spausdamas oberhofmeisterį ir raukydamasis nuo akinančios į jį nukreiptų prožektorių šviesos. Jis nepastebėjo, kaip Stenas it driežas įsmuko ambrazūron ir atsidūrė ant tvirtovės sienos.

- Mes laukėm jau pakankamai ilgai! Pakaks! - suriko teroristas, pakartodamas apačioje esančių nematomų bičiulių pasakytus žodžius.

Jo peilis pakilo mirtinam smūgiui, bet tą akimirką iš šešėlio išniro pusiau perlinkusi Steno

figūrėlė. Jis išsitiesė - atrodė, jog atsigniaužė galinga suspausta spyruoklė. Viena ranka su naguota pirštine jis iš visų jėgų smogė teroristui į veidą, o antrąja blokavo peilio smūgį.

Žaliūkas žydrų darbininko kombinezonu susvyravo ir atsitraukė, o staiga išsivadavęs oberhofmeisteris dar kelias akimirkas balansavo virš bedugnės, kol galiausiai atgavo pusiausvyrą. Tuo metu teroristas atsipeikėjo ir, nukreipęs į Steną durklo ašmenis, puolė jo link.

Bet Stenas jau laukė. Žaibiškas smūgis į užpuoliko smilkinį, ir šis griuvo kaip pakirstas.

Iš už sienelės su šaudymo angomis iššoko kiti teroristai - padėti draugui. Bet tinkamas momentas buvo negražinamai prarastas. Iš tamsos pasipylė ant sienos užsiropštę gurkai, gniauždami savo žvilgančius *kukri* - trisdešimties centimetrų ilgio durklus.

- *Eijo Gurkali!* - virš tvirtovės sienų nuaidėjo gurgų mūšio šauksmas. - *Eijo Gurkali!*

Šis karo šūksnis tūkstančius metų sėjo baimę bet kokių priešų širdyse - nuo tų neatmenamų laikų, kai devynioliktame amžiuje anglai pirmą kart suformavo Nepalo šaulių pulką.

Visi teroristai buvo akimirksniu sumušti.

Lalbahaduras lenkėsi prie kiekvieno nukautojo - patikrinti, ar kuris nors neliko gyvas. Nainkas Thamanas Gurungas nusimetė nuo pečių raketsvaidę mortyrą ir pastatė ant tvirtovės sienos. Mortyra nusikosėjo ugnimi, metalinis svoris su prie jo pritvirtinta virve nuskriejo į tamsų dangų, nubrėžė lanką ir šleptelėjo toli apačioje - paradinėje aikštėje.

Gurungas pritvirtino prie dantytos sienos mortyroje likusį virvės galą, paskui atsigrėžė į Steną ir išsišiepė:

- Viskas paruošta, kapitone, leidžiamės žemyn!

- Padaliny, rikiuot! - šūktelėjo Stenas. - Pagal numerius... marš!

Pirmas buvo pats Thamanas. Jis pritvirtino slydimo gnybtus prie plonyčio, beveik nematomo lyno, besidriekiančio žemyn iš septynių šimtų metrų aukščio iki pat paradinės aikštės. Paskui persirito per sieną ir greitai nuslydo į tamsą - tik sušvilpė oras.

Stenas atidavė pagarbą oberhofmeisteriui.

- Prašau, sere....